

Om fiske och fiskevård

Några uppteckningar från Molla Sn. Tjuvårads bygd. Uppptecknar

1

1.

Mollaryön junte Koppa ådalens vatten var före arlagningarnes torrläggning 1880-talet
oerhört fiskerika. Och de många nästan bottenlösa i ådalen fordom förekommande
höjerna var goda fisketillhåll. Fisket som fordom var ett värdefullt försörjnings-tillskott,
eger nu knappast mer än nöjesvärdet. En fiskevårdsbestämmelse avstängande vatten
för forna tivens torpare och tillförsäkrande egarne av J Mantal samt Jord ensam
fiskerätt, anses av dessa ha laga hävd. Del medla av fiskeredskapen var hemslöjds-
arbete. Vatten som lades utmed varparne vid lektiden, som inträffade när alelöret var så pass
som musören. Revåsen, en rev med något hundratal fisk, lades utmed grunnar; men gick den
med i något dyktal, såll der åt på fiskarna. Ännu på 1880-talet var vatten rika på bräddor,
som då betalades med 6 sk. l. ea. tyget, ett pris som något tiotal år senare ökat till 10 skilling.
Fångsten jordes vid blöpt. Men de gamle kunde ännu berättla hur som de stora krävekera såll inne
i hålen i mossvallarne; å då va bara te sticka in armen å dra ut dem. Men gongsa som på vallen
kom krävekera baklänges såttande, med fart långt ut. Soldat Wallgren påträffade i ett

Såvaut hål en ål och då han drog fram den sliugrade den sig om armen, men då fick han se
att då va en varporm han höll fart och så röstade han armen det värlta han orkade för att bli
kvitt sin obehagliga fångst. Kräftkalas har veterligen aldrig förekommit. Såvaut var ej
vadligt blaut befolkning av bönder och torpare. Herredölk har ej funnits i Molla och
för man tro en uppgift i Barås Tidning, skulle i en avlägsen forutid en grym jätte,
som åt upp herstapsbarum huserat i socknen, och att denna samhälls-kelast forigenom dog ut.
Följ. historia i avslutning till fiske har berättats av hanausg. Carl Andersson från Nyö Wengstgård
om en yrkesfiskare Clark Anders som bodde på Nabben i Ods Sn. Denne fick för sig att ge sig å till
den i Mollablagarues mor-än-områden liggande Vätasjön för att fiska och fraktade dit en åka, lade ut
sina mjöddar, samt övernatade inne vid sjön. På ettan väcktes han av ett buller och invid der
hans tillbehör låg, stod ett djur liknande en stor ox och skröpade på tjopa. När Anders röt till: "Va har
du här å göra!" skumpade den av nedåt sjön; der ytterligare trene liknande djur blev kyliga;
varpå följdet gav sig iväg tvärs över sjön, guppaude som tumor upp och ned och gick upp på andra sidan.
Men Anders tog hem sina fiskedon och villes aldrig dit mer. Han trodde det var sjöäva.

Johannes Bengtson hadde i hagarne utimota Berstena sell ett liknande visunder. Han hadde ställt
på ett berg, när der kom en stor ox som velle upp te honom. Å han hadde hört stora som på;
så Johannes å höll ut armarne. (Elgar var ännu på denna tid helt okända.)

Clark Anders äventyr vid Vätasjön har berättats av August Olsson i en annan yrkesfiskare i annan version
så: Denne hadde sjöet vid fiske i Stomsjön råkat ut för sjöret. Han bemände det sjökariga,
å denna såll umme honom på vatten; så nära på han kunne nått å mä mestlånga. Å hure
sån dumme Draåra drängen tökte en sullo peltat påka. Bevaras Gud! Då sulle en föll sell.
Hure gick då ute för Carl Anders när han spror på sjöret, en svart broketer tyur som stö å stänga
på hak fiske pump på sjötaut, inne ve Vätasjön? Dra åt H...e din tjivaraktare! Not Anders,
å då vette hele sjön välva pek övern. Å då knäpple Anders händera om ett träd å bjöde ner
huret; å där fekk han bli plåane test sola ramn opp. Trene gånger hadde Carl Anders
varit i Sämpjövåld. Han var ute på vinterfiske, då isen brast på sex famnars
djup; och der han låg bland isstyckena slet han av sig vantarne och väl även ytter-
skädnerna, för han hadde sagt att han slet ut trjknapparne. Flank som han var förmodde
han sjövt te sig upp och dagen efter vände han åter till vaken der han tog upp
isbillen.

V. J. J.
nr. 2468

En annan gång gick han ut på ett vid stranden liggande löst isflak. Det låg blott på från landsidan och innan han märkte det hadde flaket rakat i drift ut och ar den starka plogängen bröts del, bit för bit, och då en i isen liggande stock lossnade, dervid ena ändan vänt sig rätt upp tänkte han: "Nästa gång är det min tur". Men hans rop hadde hörts ända fram till det på andra sidan, kanske nära en halv mil avlägsna Sandväs, der man fick ut en ek och ham fram i tid att berga den nödtillfälle. När han kom i ek och hade han att han trott sig aldrig mer få något fast att stå på. Fadern som var soldat vid Blusborgs Reg. gick för roten Ribbared Västergården at Odö Län. För många år sedan vistades en fiskare några veckor varje sommar på en ö Störöja i Severn vid Närke, der han levde ensam och fiskade. Farkosten utgjordes av med visjar purrade stockar och boplåsen var en grotta, der en stor sten utgjorde tak. Namnet var Anders och hemvist var Odö, eller Mollatrakten.

Man har trott att det var blott Anders.

V. F. F.
 No. 2468